

בדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

אמירת שלום איש לאשה ואשה לאיש
מתוך שעה אבה"ע סי' ר"א ה"ח, למרן הגר"י רצאבי שליט"א, והנכתב בסוגריים מתומצת מהעיני יצחק שם ויעו"ש בהרחבה אסור לשאול בשלום אשה כלל, דהיינו לומר לה "שלום עליך" או "שלום עליכם" כנהוג בין איש לרעהו. וקל וחומר שאסור לומר "מה שלומך", או "בניצד שלומך" (וכן "איך את מרגישה", וכיוצא בזה) והוא הדין ב"טלפון" אסור לשאול בשלומה, ... וכלשכן שאסור לתת לה מתנה, שהוא קירובדעת וחיבה יותר משאלת שלום. ואפילו באמצעות בעלה אסור לשלוח לה דברי שלומים, שמא יבואו על-ידיזה לידי אהבה וחבה. ולכן גם השולח מכתב לחבירו, אסור לו לכתוב "תמסור שלום לאשתך". אבל מותר לשאול את בעלה (על-פה או במכתב) בציצד שלומה וראוי שלא להוסיף ולפרט את שמה, אך לא את אדם אחר (ואפילו את אביה או אחיה). וכן אם היתה חולה, או עניין אחר כיוצא בזה, מותר לכתוב לחבירו "הודיעני בציצד שלום אשתך", כי אינו מראה בזאת אהבה כמו בדרישת שלום, אלא מפני צורך העניין. ונלע"ד דהוא הדין שגם אשה אסורה לשאול בשלום איש... ודע כי אף אמירת תיבת "שלום" גרידא, היא בכלל איסור שאלת שלום הנז' בגמ', כדמוכח מהפוסקים, ולא רק המשך בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ולא תעלה במעלת על מזבחי וגו' (שמות כ. כג)

מובא ב'מדרש תנחומא' על פסוק זה: והרי דברים קל וחומר. ומה אבנים שאין בהם דעת לא לטובה ולא לרעה, הזהירך הקדוש ברוך הוא שלא לנהג בהן מנהג בזיון, חברך שהוא בדמותו של הקדוש ברוך הוא, על אחת כמה וכמה.

כי חרבך הנפת עליה ותחללה. מכאן אמרו: המזבח נברא לאריכות ימיו של אדם, והברזל לקצר ימיו. אינו דין שניף את המקצר על המאריך. רבן יוחנן בן זכאי אומר, הרי הוא אומר: אבנים שלמות תבנה (דברים כו. ו), אבנים שמטילין שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. והרי קל וחומר, ומה אבני מזבח שלא רואות ולא שומעות ולא מדברות, על שמטילות שלום, אמרה תורה לא תניף עליהם ברזל (דברים כו. ח). המטיל שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, על אחת כמה וכמה שיאריכו ימיו ושנותיו. אמר הקדוש ברוך הוא, בעולם הזה, על ידי יצר הרע השנים מתקצרות. אבל לעתיד לבא, בלע המות לנצח ומחה ה' אלדים דמעה מעל כל פנים וגו' (ישעיה כה. ח). עכ"ל.

ומרן הגר"י רצאבי שליט"א בשעה"י סי' ל"ב הי"ד כתב בזה"ל: יש להסיר גם את הסכינים מעל השולחן קודם ברכת המזון, כי השולחן דומה למזבח ובמזבח נאמר (דברים כו. ה) לא תניף עליהם ברזל, לפי שהברזל מקצר ימיו של אדם, והמזבח מאריך ימי האדם, ואינו בדין שיונף המקצר על המאריך. וגם השולחן מאריך ימיו של אדם ומכפר עוונותיו, בהכנסת אורחים, שגדול כוחה של לגימה שמשרה שכנינה. ויש סוברים שלא לכסותן בשבת ויום טוב, כי בחול מכסין אותן מפני שהן כוחו של עשו, ובשבת ויום טוב אין שטן ואין פגע רע. עכ"ל. ובעיני יצחק' שם כתב: שאין לנו בכל האמור בסעיף זה מנהג ידוע, לפי שבתימן לא היה סכין על השולחן בשעת הסעודה לפי דרך אכילתם כידוע, לכן הבאתי מדברי הפוסקים. עכ"ל.

ובשעה"ה (סי' כ"ט הכ"ה) כתב: יש אומרים שאין לעמוד או לשבת על השולחן, מטעם שאמרו חז"ל שהשולחן דומה למזבח. עכ"ל.

ובאמת שזה אחד מהדברים שמאוד הקפידו עלינו בהיותנו ילדים, לא לעלות ולטפס כלל על השולחן (למעט בשעת הדוחק, כשהיו צריכים לעלות למקום גבוה ולא היה בנמצא סולם וכיו"ב), מפאת כבוד השולחן. ויש מקפידים אפילו לא להעביר ילד בחלל שמעל השולחן ונראה טעמם, שחוששים שיפול אבק ולכלוך מרגליו או מנעליו על השולחן. והכל שורש אחד, לא להתנהג בבזיון לדברים שיש לנו תועלת מהם, ואפילו שהן גולמיים, ואפילו שלא השתמשנו בשולחן זה בדוקא, עכ"ל לא ננהג בו בבזיון.

וזה הדבר מחובתנו לחנך את הילדים בעודם תינוקות, שלא יעלו על שולחן ולא ישבו עליו ואפילו שולחן קטן כמו המצוי בגני ילדים, אשר ישנו גם אצל רבים בבתים. ובפרט מצוי דבר זה אצל ילדים גדולים מגיל שמונה, כאשר הם עומדים סמוך לשולחן כזה, נח להם לשבת עליו מפני גבהו. וכן לא ישימו עליו דברים לא מכובדים, כגון, מנעלים וכיו"ב. וראשיתו של הדבר הוא האדם עצמו, שלא יתנהג בזילות לשולחן, שלא ישים ילד על שולחן ואפילו שהוא עולל, וכ"ש שלא יניח רגלו על השולחן כאשר רוצה להרפות שריריו, ואפילו בשולחן נמוך המצוי בזמננו ומכונה שולחן סלון. ויש שאינם שמים רגליהם על השולחן אך הם פושטים אותם כנגד השולחן, והוא עצמו דרך בזיון. והמתבונן בדרכי אבותינו יהודי תימן נע"ג, יראה כמה הליכותיהם בדברים אלו היו במעלה יתירה, ויה"ר שנמשיך בדרכיהם הקדושות.

ב'עטרת חיים' שומרים על קדושת הילדים,
סבסוד הסעות למוסדות, לנרשמים חדשים,

פרטים בפל': 050-4150896, באדיבות התורמים היקרים

מחידושי רבותינו

אם בהמה אם איש (שמות יט. יב)

גרסי' בסנהדרין דף ט"ז ע"ב אבעיא להו, שור סיני בכמה. מי גמר שעה מדורות או לאו. ת"ש דתני רמי בר יחזקאל אם בהמה אם איש לא יחיה, מה איש בכ"ג, אף בהמה בכ"ג ע"כ. וכתבו התוס' ז"ל ד"ה שור סיני כו' דאיש סיני לא קמבעיא ליה, דהא פשיטא ליה דאיש בכ"ג, אע"ג דאכתי לא מכתב קרא דושפטו והצילו, מ"מ מיתרו פשיטא כו' יע"ש:

פתרונות לפרשת 'בשלח'
אחודה חידה! כס' מ'כסא', ואותיות יו"ד וה"א משם הויה (שמות יז. טז) נמצא בפרשתינו, והמשלימו בתהילים (קלב. יג) 'אוה' למושב לו.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: הרב אהרן דנוך.
הזוכה בהגרלה: אהרן צדוק.

אחודה חידה!
מהר"ץ בזמן שמע ועורר
ועדין יש מי שאים מתעורר
 בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וקשה, דבמנחות דף י"ט ע"ב כתב התוס' ז"ל ד"ה ושמואל אמר כו' והא דבעי בפ"ק דסנהדרין שור סיני בכמה, ילפינן שעה מדורות או לא. התם גילוי מלתא בעלמא, תדע, דלבסוף יליף לה מרכתיב אם בהמה אם איש כו', ומנלן דאיש סיני בכ"ג אי לאו דיליף מדורות יע"ש: הן אמת דגם התוס' דהכא דסנהדרין משמע דס"ל דאבעיא הוא לגילוי מלתא בעלמא. תדע, מדקאמרי משמע דאיש פשיטא לי' אע"ג דאכתי לא מכתב קרא דושפטו והצילו. משמע מדבריו דאי הוה כתיב, הוה גמרין מיניה. והיכי גמרין, והא אבעיא הוא אי גמרין או לאו. אלא ודאי דס"ל דפשיטא דגמרין. אלא דאבעיא להו אי יש גילוי מלתא בעלמא בסיני, או גמרין מדורות, אבל איש ודאי לא גמרין מדורות, דאכתי לא מכתב קרא דושפטו, ומיתרו פשיט ליה. והיכי כתבו התם דאיש נמי יליף מדורות.

ולעד"ן עם מה שיש לדקדק, דאפי' דפשיטא לי' דאיש בכ"ג דיינינן מיתרו. מ"מ לבעיא זו לא יש פשיטות מהתם. דאה"ג דיתרו תקן סנהדרין לכל חייבי מיתות, היינו דוקא לחייבי מיתות שהוא לדורות. אבל למי שהוא חייב מיתה לשעה כמו הכא בסיני מנלן דבעינן כ"ג והינו בעיין אי ילפינן שעה מדורות או לאו אלא ודאי פשיטא להו דילפינן שעה מדורות וכמו שתקן יתרו לכל חייבי מיתות לדורות סנהדראות של כ"ג כן חייבי מיתה לשעה ילפינן מדורות דבעינן כ"ג. אלא לשור אבעיא להו, כיון דלדורות מצינו דשור שהמית לאיש או אשה וחייבו סקילה, הוה הכתוב שור לאיש להיות נדון בכ"ג, הו"א היינו דוקא דבר שהוא חייב מיתה לדורות. אבל סיני דהוה לשעתה, אימא דלא בעינן כ"ג, מדלא הוה שור לאיש. או דילמא ילפינן ח"ש, דגם בסיני הוה הכתוב שור לאיש לענין מיתה, לומר לך מה איש בכ"ג אף שור בכ"ג. והשתא ניחא מ"ש התוס' התם, דאיש סיני מדורות ילפינן, ר"ל מיתרו דתקן סנהדרין לכל חייבי לדורות ילפינן מיניה איש סיני. ומ"ש התוס' הכא, הוא לידע אעיקרא דמילתא איש מהיכא פשיטא ליה דבעינן כ"ג אפי' בשאר חייבי מיתות, דקרא דושפטו אכתי לא מכתב כתיבה. ואי הוה כתיב, אה"נ דאיש סיני יליף מדורות. אבל השתא דלא ידעינן בשאר מיתות אי בעינן כ"ג או לאו, מהיכא פשיטא להו דאיש סיני בכ"ג. ואמרי מיתרו ידעינן. דבעינן כ"ג למיתת דורות ואיש סיני ילפינן מיניה. ומאי דאבעיא להו הוא שור סיני כמ"ש:

אלא קשה להתוס' ז"ל ובפרט לרש"י ז"ל, שפי' דאיש פשיטא להו מתקנת יתרו ואילך, אבל קודם תקנת יתרו איש סיני מנלן דבעינן כ"ג. דהא עצת יתרו היה בשנה ב' כמ"ש רש"י ז"ל בפרשת יתרו בפסוק ויהי ממחרת יע"ש. וציויו של לא תגע בו יד היה נסיון קודם מתן תורה. וא"כ לא מצינו איש בכ"ג כדי שנלמד בהמה מאיש. הא לא קשה דדעת הש"ס לאחר תקנת יתרו בהכרח כמ"ש. אלא קשה לרש"י ז"ל דרצה להוכיח דפסוק זו לא נאמרה כ"א בשנה ב', דהא שלוחו אל ארצו לא היה כ"א בשנה ב' כו' יע"ש. וכתב הרא"ם ז"ל דלא בא לומר אלא דפסוק זו לא נאמרה כ"א עד שנה ב' ליצ"מ שהוא כ"ב לאייר, שבו נסעו ישראל ממדבר סיני כו' יע"ש. נמצא דיתרו לא תקן סנהדרין כ"א בחדש אייר של שנה ב'. ופרש"י ז"ל בביצה דף ה ע"ב ד"ה מכדי כתיב כו' שלא נסתלקה שכינה מסיני מיום מתן תורה עד א' בחדש שהוקם המשכן ועד כ"ב באייר שנעלה הענין יע"ש, ומשם ואילך היו יכולים לנגוע בהר כמ"ש התם. וכן איתא בתענית דף כ"א ע"ב. ואם איתא דיתרו תקן סנהדראות באותו זמן ואז היה זמן הנסיעה שנסתלקה השכינה מסיני, מאי קא בעי תלמודא שור סיני בכמה ויליף לה מאיש, ואיש פשיטא ליה דהוה בכ"ג מתקנת יתרו. והלא תקנת יתרו היה בזמן הנסיעה, ואז הותר לבא בסיני. וי"ל בדוחק שבאותו זמן מועט עד אשר נסתלקה השכינה קבעי הש"ס:

(דברי שלום למוה"ר אברהם שרעבי זצ"ל)

להצלחת ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ו הוא וב"ב

תפארת בנים

משנויים ונבחרים בעל פה על משניות ופסוקים, צוברים נקודות ורוכשים פרסים

לעילוי נשמת
 מרדכי בן שלמה חסיד
 ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לזש"ק
 תומר ישראל בן יעקב
 ואודליה בת מנשה

לרפואת
 יוסף בן משה דנין
 בשכחע"י

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

"מה שלומך" וכיו"ב... ולענ"ד יש להוסיף דאף אם תמצוי לומר דהאידינא שרי לומר "שלום", עכ"פ אין לומר זאת באריכות ובניגון שמחה וצהלה כנהוג בין ידידים וקרובים, אלא בקצרה ובצניעות, לא יותר ממה שמחייב הנימוס, בין האיש בין האשה... וברכה, אינה בכלל שאלת שלום, כגון אמירת "בוקר טוב" וכדומה. ולכן מותר לבני המשפחה ולמכירים, לברך את הכלה או היולדת ואת קרובותיהן וכיוצא בהן, בברכת "מזל-טוב" וכדומה, וכן מותר להם לומר לאבלה נוסח הניחום. גם לשאול אשה באופן כללי "ביצד שלומכם" או "מה שלומכם" וכדומה, אפשר להקל, כיון שאינו שואל עליה בלבד אלא בצירוף יתר בני-משפחתה.

מי יחליט למי הספר המקודש שייך?
בכפר אלקצר אשר במזרח מחוז כוולאן, ישבה קהילה יהודית קדומה. אזור זה היה מרוחק מהמרכזים היהודים המפורסמים, ומעטים הם היהודים שהיו מגיעים לשם. בכפר היו כשבעים משפחות ולהם שלושה בתי כנסת. אחת המשפחות הנכבדות בכפר היא משפחת עסל שהיתה ותיקה במקום מזה דורות רבים, המפורסם מבני המשפחה הוא הרב יוסף עסל זצ"ל, שהיה תלמיד חכם גדול, בעל קבלה וסופר סת"ם ידוע. ברשות המשפחה היה ספר תורה קדוש ושמו 'אלמשרקי'.

לימים עקרו חלק מבני משפחת עסל מכפר אלקצר ועברו להתגורר בעיירה תנעם הרחוקה. לאחר מספר דורות, נודע לאחד מצאצאי הרב יוסף עסל, שישב בתנעם קורות משפחתו שאבותיו הגרו מכפר אלקצר לתנעם וכי יש לו קרובי משפחה באלקצר. כמו כן, נודע לו על ספר התורה הקדוש אלמשרקי שעבר בנתיים לכפר חצר עם חלק מבני המשפחה. ברשותו היה שטר המוכיח את בעלותו על הספר, וחרה לו מדוע אין הספר נמצא אצלם בתנעם. הוא הלך לכפר חצר לבקש ולברר על הספר, כשפנה אל קרוביו היושבים בכפר, לא האמינו שהוא ממשפחתם, שכן עברו כבר כמה דורות והקשר נותק. הראה להם את השטר, ולא הסכימו לתת לו את הספר. הוא תבע את קרוביו למשפט בפני השופט המחוזי היושב בעיירה גיחנה. המשפט והבירור נמשכו שלושה חדשים ולבסוף נפסק כי הספר שייך לו. חזר אל קרוביו והראה להם את פסק הדין שבידו, וכשראו שאין להם ברירה, אמרו לו שיקח את ספר התורה מהיכל בית הכנסת של כפר חצר. הוא נכנס בדחילו ורחימו לבית הכנסת, פתח את דלת ההיכל, ומיד נרתע לאחוריו. על שני צידי הספר היו כרוכים שני נחשים גדולים מזרי אימה, פיהם פתוח ושיניהם מלאים ארס. לאחר מחזה מופלא זה לא ניסה יותר להוציא את הספר ממקומו.

(לבניכם ספרו עמי רלו)

מהליכות אבותינו

לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י

סדר ימי חייו בעבודת הרב הראשי לתימן

כתב מוהר"ר יוסף יצחק הלוי זצ"ל בחיבורו 'קורות הזמן בתימן' (עמ' 67), הנהגת וסדר יומו של הרב הראשי לתימן מוהר"ר יחיא יצחק הלוי זצ"ל, וז"ל:

באשמורה השלישית בלילה עומד ממטתו, והולך לבית המדרש ללמוד בדברי הגמרא עם חקור דינים לפי צורך הזמן. ובאותה שעה באים לקרוא לו לשחיטת בהמות של הכלל ושל הפרט. ושכל הכשר הבהמות וקביעת מחיר הבשר לא נעשה כי אם על ידו. וגם כן באים מיהודי הכפרים הקרובים והרחוקים, ומקבלים ממנו חילוקי מכתבים. יש מהם שצריכים להשכים לדרכם ולחזור לעריהם. לפי שבמשך עשרים ושמונה שנה שהיה עומד על המשמר, הוא מתענין ומשגיח על כלל יהודי תימן, ושולח שלוחים לפקח על כל עניני הדתיות, לבדיקת שוחטים וכו'.

ואם יהיה ריב בתוך מושבות היהודים בכל מקום שהוא, ויבוא מי שהוא להגיש תביעה על רעהו העברי לפני הרב, אזי הוא שולח פיתקא דהזמנותא לנתבע, להכנס לפני הרב לברור משפטם. ואם במקרה יגיד התובע שהנתבע עקשן ויוכל לסרב, יוכרח הרב לכתוב הזמנה בכתב ערבית ולשלחו אל נשיא המחוז ההוא הערבי בנוסח זה: לכבוד נשיא המחוז הנעלה ישמרך ה', פלוני. הנני להודיע כי פלוני היהודי הגר במחוזכם במקום פלוני, איש ריבו כבר נכנס אלינו בקובלנא עליו. ולכן בבקשה לשולחו במשמר, בכדי לעמוד במשפט עם רעהו. והאחריות מוטלת עליך להביאו אלינו. ושלום.

וכיון שתגיע ההזמנה ליד הנשיא הערבי, תכף ומיד ישלח לנתבע, ויצוה עליו לנסוע לעיר צנעא עם שומר ערבי ילוהו, עד שיגיע לפני הרב, ושכר השומר עליו. ופעמים יתן ערבות חזקה אחראית, שהוא יסע לבדו עד שיעמוד במשפט עם ריבו לברור הדין, ויהי כן.

ואחרי יציאת הרב מבית הכנסת בבוקר השכם, יכנס לבית המשפט לפקח על כל הענינים כלליים ופרטיים, לשמוע טענות בעלי הדין, ולכתבם בסדר מדויק בידו. גם שטרי כתובות של נשואין, גיטין, פסקי דינים, שטרי פשרות שנתפשו ורצו בהן שני הצדדין. והטעם שכל זה נעשה רק בידו הוא בעצמו ושאינו סומך על אחרים, מפני שהוא לא רוצה להוציא כל דבר מתחת ידו, כי אם בברור ודקדוק על כל נקודה, כדי שלא ישאר שום פקפוק או איזה שום ערעור שיוכל לסתור המעשה, ויגרום בפעם אחרת הפסדים לבעלי הדין. לפי שהוא עושה כל דבר כמסמרות נטועים בעלי אסופות.

בשנת ברל"ד. מעשה מפי שלמה הלוי, גר ברחובות. על שני בעלי דינין, אחד תבע חברו חצי ריאל, והשני משיב שפרע. וכל אחד מתאמץ להשבע. עמד הרב ופרע החצי ריאל מכיסו, וסלק הבעלי דינין. היושבים תמהו, והשתתפו לעזור לרב בכסף שהביא לתובע. מפעולות משפטיו: כשנמצא איש אשם אשמה קשה, מחייבו קנס של סכום כסף, לפי חומר עונשו. והיה מצוה לשליחו ללכת עמו לבית הכנסת ששם נמצאים הישישים הבטלנים שהם לומדי תורה, ומחלק ביניהם הכסף האשם בידו, ומתודה שם על חטאו בחרטה גדולה.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב שלמה בן שלום עמרני זצ"ל
 חי לפני כמאתים שנה. הרב של
 ישוב יאפיד.
 תלמיד חכם ובקי בש"ס
 ובפוסקים, ברמב"ם ובש"ע ועוד.
 עסק במסחר, ובמגביות ואסוף
 תרומות לעניי ארץ ישראל.
 תנצב"ה

תפארת בנים

משנויים ונבחנים בעל פה על משניות ופסוקים, צוברים נקודות ורוכשים פרסים

גני ילדים / תלמוד תורה

עשרת חיים

ע"ש המהרי"ץ ורובה"ק זצוק"ל לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
 רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
 בנשיאות ובהכוונת מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א
 בראשות הרב אליהו נהרי שליט"א

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצרופה,
 עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

**הודעה בדבר הרישום לגני ילדים ולתלמוד תורה
 הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה**

לשנה"ל תשפ"א הבעל"ט

לגני הילדים גילאי 3-4-5

ולכיתות התלמוד תורה

לרישום: יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

יש להצטייד בצילום ת.ז. של שני ההורים + סכפ

**ב'עשרת חיים' שומרים על קדושת הילדים, סבסוד הסעות למוסדות, לנרשמים חדשים,
 פרטים בפל': 050-4150896, באדיבות התורמים היקרים**

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת קבלה

התודה...

הברכה...

לאניש היקר ונעלה, אשר רבים
 כמודו אין בגמצא, וראשו ורובו
 בשגשוג והצלחת העדה ובפרט
 בהצלחת התלמוד תורה בדרך
 ישראל סבא, ונתן מכל אשר הענו
 יתברך לפריחה ועליה,

הרב מידד שוסף הי"ו

יה"ד שיתמלאו כל משאלות לבו
 לטובה, ויראה ברכה בעמלו, ויזכה
 וישב על אדני התורה יומם ולילה,
 מתוך רחבות השקט ושלוה. ויראה
 כל זרעו זרע קודש עושים רצון
 יוצרם באהבה ובשמחה, אצ"ד.

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 e0504150896@gmail.com

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה